

כל הגט פרק שלישי גיטין

לב.

עין משפט גזר מצוה

א א מיי פ"ו מהל' גירושין הלכה טו [והלכה י"ז] סגנו עשין נ טו"ע א"ע ס"י קמ"ח ס"ע טו:
ב ב מיי שם טו"ע שם ס"ט:
ג ג מיי שם טו"ע שם ס"ט:
ד ד מיי שם הלכ"ב [והלכ"ג] טו"ע שם ס"ט:
ה ה מיי פ"ד מהל' ופיה ה"א סגנו עשין פ"ב טו"ע מ"ח ס"י מ"ח ס"ע י ובהגה' וע"ש:

השולח, גט שנתתי כך בטל הוא. א לרבי דלמך ב בטלו גטו א מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לטעלו ורגיל הוא לטעלו אבל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לטעלו ומדכזבן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח להשתא אינן לרין בית דין אי נמי היא גופה אמת לאשמועי' דלא אמרינן לטעורה קא מיכוין כדאמרינן גמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל:
ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין, ואת"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזו"ת ו"ל דהוה אמינא כיון שאינו מציא עדים על כך אי"כ אינו רואה לטעלו אי"כ הוה מיישנין להחמיר משום דלמא לטעורה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנין: **איהו דלא טרח אדעתא לצעורה**, משמע דקיים אלל אשתו לא הוה ממילא אלל טעירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אלל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לטעורה קא מיכוין דמינא הוא לומר שאז אינן מועיל ציטולו: **בהו דתימא איגלאי מילתא** דמפרע דבבבלי במילתא קמ"ל, ורבה דלמך לקמן (דף לז.) דגלוי דעתא בגיטא מלתא היא היינו שנודע קודם שהגיע גט לידה אלל אס לא נודע אורחא גילוי דעתא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צמר שליח לטעוליה וסבר שליח דהא דרהיט צמריה דבעי למימר אשור הב לה כדלמך לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שגט לידה לפי שסבור שעדיין הוא ציד השליח ולא צה לידה אגלאי מילתא למפרע ולצטולי הוה רהיט קמ"ל ממני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דצאומה שעה שהוא רך לא נודע דעתו לא בשליח ולא בשגט ולא לצ"ד והוה להו דצרים שגט דלינן דצרים אע"פ שנאמן לומר כך היה צלצי וחק וע"ג דפעלמא גבי ההוא דזבין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין 97 ע"ב): צבין הוא דלא הוה דצרים כיון שלא חשש לפרש"א רואה הוא שיתקיים הדבר צלל ענין אלל כאן עושה כל מה שיכול לעשות ב"מ עשאוהו כדצרים שגט ואין להקשות

שופתא, בית די: **קופינא**, חמור שצרכא המרע שקורין פשו"ר ועל שם שדמוק צבין שני לדי חמור קרי ליה צבין אחים שדמוקין: **סיכפא דבפנא**, יתד שצדופין: **רפיא**, שממייבש מחמת החום ורפיה: **קניא כפופתא**, קנה הארוג כפופיה: **רפיא**, כמו יפריא:

הדרן עלך כל הגט

השולח, והגיע. והשיג: אינו יכול לטעלו. צראשונה. לא היה מצטלו בפני השליח ולא בפני האשה אלל במקום שהיה עומד היה מצטלו בפני שלשה: מפני טיקון העולם. שהשליח שאינו יודע דכד מוליכו לה והיא ניסת צו: גמ' הגיעו. הו משמע שדך אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנשמתה שליח צדך והיה לו לזה דרך לשם ורחה ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. אין דעתו לטעלו אלל לטעורה צעלמא חדש או חדשים שאם היה דעתו לטעלו היה רודף אחריו לטעול: שלוחא דקמא. דלמרינן ליה לא עדיפת מיניה: אינהו הוא דלא טרח. כי צטליה הוא צעמו בטל וליכא למימר לטעורה מיכוין דלא הוה מטרח בפשיה משום לטעורה: אלל שליח. כי שלח שליח לטעל אמרינן לטעורה מיכוין ומשום טעירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. משמע בטל יהא וכן אי אפשר צו: פסול הוא. לא משמע דליהו מצטל ליה אלל מוציא עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה זה על כרחו ואם יש לו צעל חוב גובה אומה צצצילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור צו: בטל הוא. משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הודאת צעל דין כמאה עדים דמי והרי אמר שלח וזה צה וחזרת לנומן והכי מני מילא לקמן בפירקין (דף מ:): כחצתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כתב ונתן לי הודאת צעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמך בטלה היתה מקודם לכן נאמן: שתי

(א) קדושין נ"ג. (ב) צ"ב קל"ו: כרימות כד. ונ"ו מוס' מנחות נ"ז: ד"ה ואח"כ דלמרי כצבו דוח מסוגיות (הפוסות). (ג) כמ"י א"ב, (ד) נ"ע רש"י שבת קכ: ד"ה שופתא וצ"ל מה: ד"ה שופתא, (ה) נ"ע רש"י צ"ב סו: ד"ה מוס' קופינא, (ו) צדפ"ר טע"ו וט"ו, ונ"ו רש"י, (ז) ונ"ע מוס' צ"ב קל"ו. ד"ה כאן מצוה צו ג"ס סוף דבניהס, (ח) כן הוא כחוס' ר"ד לפניו וכן הוא כדבתי גרסו ככריתת,

הגהות הב"ח

(א) משנה צ"ד במקום אחר: גמ' מובנת היא מיטעל:

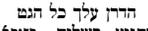
לעזי רש"י

פרש"י. מנדר.

מוסף רש"י

שופתא. לשון אחיה (נ"ו).

הדרן עלך כל הגט

הגיע בשליח. רבותא אשמעינן אע"פ שלל ילא אחריו לשם קר, אלל שפוט צו ואמ"ל הרי בטל, לא אמרינן לטעורה צעלמא חדש (קדושין 81.) מוכיח בראשונה היה עושה ב"ד כו'. ולא היה מקבל לה (בבב"ב 3.) מבל מתנה. שטר מתנה קרקע, שאמר המקבל לאחר שגט שטר המתנה ליו. ה"ג מיטעל מנומל אף אפשר צה לא אמר כלום, בטלה היא אינה מתנה דבריו קיימן, ה"ג לה צשולת גמ, וטעמא דמפטר התם משום דצטל מצוטלתי אף אפשר צה להבא משמע היא כפי כר קבלה לפיק לא אמר כלום, ואם יש עליו צעל חוב גובה אומה הימנו (כריתות כ"ד).

פסקי ר"ד

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קדם אצל אשתו או ששלח אצלה [לירוחן] ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משיגעו גט לידה אינו יכול לטעלו: ותיב בטל הוא אי אפשר בו דבריו קיימן. פי' משמע לשתות אלו לשון בטל. פסול הוא אינו גט אמר כלום פי' משמע שמוציא עליו לעו שהוא גט פסול והרי אנו רואים שהוא כשר מ"ה לא אמר כלום אבל אם אמר פסול יהיה לא יהיה גט הרי הכי נמי הדיו לשון ביטול והגט בטל:

מוסף תוספות

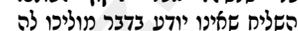
א. לר"ג דאמר דאם ביטלו אינו מבטל ינחה דבקט והגיע בשליח. מוס' ה"ל"ש. ב. נמי. מוס' ה"ל"ש. ג. שלא בפני השליח והאשה. רש"י. ד. מה צריך להשמיענו זה. מוס' ה"ל"ש. ה. שהוא מבטל. מוס' ה"ל"ש. ו. אפי' יש עדים סו"א. מוס' ה"ל"ש. ז. אנו נתן לה נחוש מיהא לפסלה מן הכהונה בגט זה וא"נ פשטה ידה וקיבלה קידושין מאחר תהא צריכה גט משני. רש"י. ח. לילך אליה. מוס' ה"ל"ש. ט. דלא גרע מילא ידיתה משליחותיה דשליח אע"פ דמטרת ליה. ר"ן. ועי' מוס' ה"ל"ש וצ"ד שמתקיים. י. לנו גילוי דעתו. מוס' ה"ל"ש. יא. שהוא היה יכול לפרש, וכיון דלא מפרש. מוס' ה"ל"ש. יב. כיו' גלות דברים צבילו ונאנס ולא היה יכול. מוס' ה"ל"ש. יג. אלא אע"פ דידיע' אינו בלבו דעת אחרת אין שייך הולכים אחר דברים צבילו. מוס' ה"ל"ש. יד. וא"ל לנרס הבא כי התם דהא פריך אלא בטל מעיקרא משמע. פי' ולכן בטלה היא דבריו קיימן שהרי בטלה היא קודם לכן, אבל אי גרסי' לא אמר כלום הכי דייק דמעיקרא משמע. מוס' ה"ל"ש. טו. כלומר, והיאך אמרת דכל המחזיק בה וזה וכו' וכיון דדייק לישנא דדבריו קיימן משמע דברי אי אפשר בה גרסי' התם דבריו קיימן. רמנו קרקע. טו. והו"ל למימר דמימרא דבטל וא"א בה לדיביל משמע, ולא היה יכול לתרוץ דאי אפשר ב' לשונות משמע כדמתיין על בטל הוא. וי"ל דלכך לא הקשה מאי אפשר. מוס' ה"ל"ש. יז. דאחר שבאתה לידו אינו נאמן לומר שלא קבלה מעיקרא כיו' לזכות בה. רש"י. יח. יהיה דבריו קיימן. מוס' ה"ל"ש.

השולח אגמ לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קודם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משהגיע גט לידה שוב אינו יכול לטעלו בראשונה היה עושה ב"ד (ממקום אחר ומבטלו להתקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין בן מפני טיקון העולם: גמ' הגיעו לא קתני אלא הגיע ואפי' ממוילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה דבתרא משליחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמרינן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו הוא דלא טרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי משהגיע גט לידה אינו יכול לטעלו פשיטא מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבבבלי במילתא קמ"ל: ת"ר יבטל הוא אי אפשר בו דבריו קיימין פסול הוא אינו גט לא אמר כלום למימרא דבטל לישנא דלבטל משמע והאמר רבה בר אבוי אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוי המקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת (י) תיבטל אי אפשרי בה לא אמר כלום בטלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אבוי בטל שתי

שופתא בקופינא דמרא רפיא רב יוסף אמר אפילו סיכתא בדפנא רפיא רב אחא בר יעקב אמר אפילו קניא בכופתא רפיא:

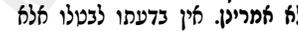
הדרן עלך כל הגט

השולח אגמ לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קודם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משהגיע גט לידה שוב אינו יכול לטעלו בראשונה היה עושה ב"ד (ממקום אחר ומבטלו להתקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין בן מפני טיקון העולם: גמ' הגיעו לא קתני אלא הגיע ואפי' ממוילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה דבתרא משליחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמרינן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו הוא דלא טרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי משהגיע גט לידה אינו יכול לטעלו פשיטא מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבבבלי במילתא קמ"ל: ת"ר יבטל הוא אי אפשר בו דבריו קיימין פסול הוא אינו גט לא אמר כלום למימרא דבטל לישנא דלבטל משמע והאמר רבה בר אבוי אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוי המקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת (י) תיבטל אי אפשרי בה לא אמר כלום בטלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אבוי בטל שתי

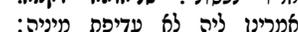
הגהות הב"ח

(א) משנה צ"ד במקום אחר: גמ' מובנת היא מיטעל:

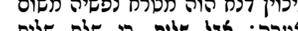
לעזי רש"י

פרש"י. מנדר.

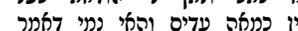
מוסף רש"י

שופתא. לשון אחיה (נ"ו).

הדרן עלך כל הגט

הגיע בשליח. רבותא אשמעינן אע"פ שלל ילא אחריו לשם קר, אלל שפוט צו ואמ"ל הרי בטל, לא אמרינן לטעורה צעלמא חדש (קדושין 81.) מוכיח בראשונה היה עושה ב"ד כו'. ולא היה מקבל לה (בבב"ב 3.) מבל מתנה. שטר מתנה קרקע, שאמר המקבל לאחר שגט שטר המתנה ליו. ה"ג מיטעל מנומל אף אפשר צה לא אמר כלום, בטלה היא אינה מתנה דבריו קיימן, ה"ג לה צשולת גמ, וטעמא דמפטר התם משום דצטל מצוטלתי אף אפשר צה להבא משמע היא כפי כר קבלה לפיק לא אמר כלום, ואם יש עליו צעל חוב גובה אומה הימנו (כריתות כ"ד).

פסקי ר"ד

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קדם אצל אשתו או ששלח אצלה [לירוחן] ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משיגעו גט לידה אינו יכול לטעלו: ותיב בטל הוא אי אפשר בו דבריו קיימן. פי' משמע לשתות אלו לשון בטל. פסול הוא אינו גט אמר כלום פי' משמע שמוציא עליו לעו שהוא גט פסול והרי אנו רואים שהוא כשר מ"ה לא אמר כלום אבל אם אמר פסול יהיה לא יהיה גט הרי הכי נמי הדיו לשון ביטול והגט בטל:

דמי איכא מידי דמלדאורייתא לא הו גט ומדכזבן הוה גט דכיון שקלמ דומה לדצרים שגט לא חשיבא עקירת דבר מן התורה ועדיפא מינה אמרינן בצטול שלא צ"ד צלל ידיעת שליח ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הו צטול ונ"ע כי שמא צטול שלא צ"ד אינו מועיל להקל אלל יועיל להחמיר ועוד נראה לר"י כי דצרים שגט אינן דצרים אפי' היכא דק"ל שגטאם מלפרסם כמו שרונה להוכיח צ"ב דקדושין (דף 97.) דצרים שגט אינן דצרים (י) וכופין אורחו עד שיאמר רואה אני דגט ודכפיה' ואלו מהני דצרים שגט להיות דצרים אלל היכא שגטא גילוי דעתו יש לנו לדעת דעתו מעצמנו: **והאמר רבה בר אבוי א"ר ששת ואמרי לה רבה בר אבוי בוי**, ול"ג רבה בר אבוי א"ר ששת דרבה בר אבוי היה רבו של רב נחמן ורב נחמן חזירו של רב ששת: **מבוטלת היא תיבטל אי אפשרי בה לא אמר כלום**. שמת דצפ"ק דכריתות (דף מ:). גרסי' אפכא מצוטלת היא צצציל אף אפשרי בה דצרים קיימים צבלה היא אינה מתנה לא אמר כלום (י) ואי אפשר למיגרם התם כדלמך דהתם פריך מינה אדריש לניש דלמך מתנה למתרו והאם הלא אי אפשרי בה כל הקודם צה זכה ורב ששת קאמר דאי אפשרי צה דצרים קיימים מאי לאו דצרים קיימים והדרה למרה (י) ומיהו לספרים (ה) דגרסי' התם והכא אי אפשרי צה צבלה היא אינה מתנה דצרים קיימים אפי' והא דלא מקשה מאי אפשרי צה כמו שמקשה אצבלה (י) משום שפוטו אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות ודייק דצטל מעיקרא משמע מדקתני צבלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי ליצטל משמע להבא א"כ היו דצרים קיימין והו הפקר וכל המחזיק בה זכה אלל השתא דמעיקרא משמע הרי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחצרו וזכה צהן שאינן מתנות דכאן נמי וזכה צהו ולכך לא אמר כלום (י) והאי דקאמר שתי לשונות משמע ולישנא דמהני לאו דמהני דצרים צמתנות קאמר (י) אלל דמהני היינו לשון הטוב לו צטול לו שיתצטל הגט וטוב לו שלא יצטטל המתנה והא דמשמע צרים פי' האומנים (צ"מ דף ע:): דחשיב עליו לצעל מה שממנה הגט לחול דלמרינן צצלמא אי איתמר אפכא התקבל לי גיטי ואשתך אמרה הבא לי גיטי והוא

מתנה דבריו קיימין אלמא

דמי איכא מידי דמלדאורייתא לא הו גט ומדכזבן הוה גט דכיון שקלמ דומה לדצרים שגט לא חשיבא עקירת דבר מן התורה ועדיפא מינה אמרינן בצטול שלא צ"ד צלל ידיעת שליח ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הו צטול ונ"ע כי שמא צטול שלא צ"ד אינו מועיל להקל אלל יועיל להחמיר ועוד נראה לר"י כי דצרים שגט אינן דצרים אפי' היכא דק"ל שגטאם מלפרסם כמו שרונה להוכיח צ"ב דקדושין (דף 97.) דצרים שגט אינן דצרים (י) וכופין אורחו עד שיאמר רואה אני דגט ודכפיה' ואלו מהני דצרים שגט להיות דצרים אלל היכא שגטא גילוי דעתו יש לנו לדעת דעתו מעצמנו: **והאמר רבה בר אבוי א"ר ששת ואמרי לה רבה בר אבוי בוי**, ול"ג רבה בר אבוי א"ר ששת דרבה בר אבוי היה רבו של רב נחמן ורב נחמן חזירו של רב ששת: **מבוטלת היא תיבטל אי אפשרי בה לא אמר כלום**. שמת דצפ"ק דכריתות (דף מ:). גרסי' אפכא מצוטלת היא צצציל אף אפשרי בה דצרים קיימים צבלה היא אינה מתנה לא אמר כלום (י) ואי אפשר למיגרם התם כדלמך דהתם פריך מינה אדריש לניש דלמך מתנה למתרו והאם הלא אי אפשרי בה כל הקודם צה זכה ורב ששת קאמר דאי אפשרי צה דצרים קיימים מאי לאו דצרים קיימים והדרה למרה (י) ומיהו לספרים (ה) דגרסי' התם והכא אי אפשרי צה צבלה היא אינה מתנה דצרים קיימים אפי' והא דלא מקשה מאי אפשרי צה כמו שמקשה אצבלה (י) משום שפוטו אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות ודייק דצטל מעיקרא משמע מדקתני צבלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי ליצטל משמע להבא א"כ היו דצרים קיימין והו הפקר וכל המחזיק בה זכה אלל השתא דמעיקרא משמע הרי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחצרו וזכה צהן שאינן מתנות דכאן נמי וזכה צהו ולכך לא אמר כלום (י) והאי דקאמר שתי לשונות משמע ולישנא דמהני לאו דמהני דצרים צמתנות קאמר (י) אלל דמהני היינו לשון הטוב לו צטול לו שיתצטל הגט וטוב לו שלא יצטטל המתנה והא דמשמע צרים פי' האומנים (צ"מ דף ע:): דחשיב עליו לצעל מה שממנה הגט לחול דלמרינן צצלמא אי איתמר אפכא התקבל לי גיטי ואשתך אמרה הבא לי גיטי והוא